

PETER GISSY

DIAGNOS: MÖRDAD

Förlaget Orda
Deckare

VÄSTKUSTDECKARE

DIAGNOS: MÖRDAD

PETER GISSY

Peter Gissy – Diagnos: Mördad
ISBN 978-91-7553-068-0

Copyright © Peter Gissy 2006
www.forlagetorda.se
Omslag och grafisk form: Okapi-Grafik

“För många patienter är den moderna sjukhusvärlden ofta svår att förstå. Det välbelysta, välstädade vårdlandskapet kan ge ett mycket opersonligt intryck. All tekniken kan verka skrämmande... Mycket av det som sker på sjukhusen förblir därför oförklarad för patienterna. Många insatser måste göras för att råda bot på det.”

DAVID H. INGVAR (1972)

“When something goes wrong, I am the first to admit it ... and the last one to know.”

PAUL SIMON

| FÖRORD |

Personerna i handlingen är påhittade och har inga förebilder i verkligheten. Boken gör inte anspråk på att skildra ar betet inom sjukvården i detalj.

Många har varit behjälpliga medan jag skrivit den här boken och det är omöjligt att räkna upp alla. Dock måste några nämnas. Ett tack vill jag rikta till Cecilia Adelöw, läkare vid Neurologikliniken, Karolinska universitetssjukhuset, Stockholm, samt Ann Martinius, akutsjuksköterska vid Sahlgrenska universitetssjukhuset, Göteborg. Båda har tagit sig tid att granska de medicinska aspekterna. Ett tack också till "Läkare utan gränser" för att generöst ha besvarat många (ibland snudd på omöjliga) frågor. Tack till all vänlig personal vid Sahlgrenskas akutintag för att jag fick praktisera där en tid och skaffa nödvändig "lokalfärg". Jag vill även rikta ett tack till biträdande avdelningschef och sjuksköterska Jonas Lindgren, Rättsmedicinska avdelningen i Göteborg, för att han visade mig runt på sin arbetsplats och förklarade mycket av det som gäller för det yrkesområde han valt.

Under många år tjatade min vän Evert Lundström – som tyvärr avled innan jag hann fullfölja boken – på mig att jag borde skriva en kriminalroman med medicinska inslag eftersom han tyckte att jag, som mångårig frilansande medicinjournalist, hade mycket erfarenhet som jag kunde använda. Synd att han inte fick uppleva att hans tjat lönade sig.

Författaren

DEL 1

| ETT |

Skyfallet tycktes göra allt för att dränka de glittriga gatlyktorna och tvinga träd och buskar runt Skansen Kronan till underkastelse. Det var ännu en av dessa hysteriska stormar som det varit så många av i Göteborg denna tidiga vår.

En doft av förmultnad jord följde i ovädrets spår.

Mannen som kutade uppför den blöta trottoaren hade aldrig sprungit så fort tidigare, ändå hann de båda svartklädda männen enkelt upp honom. Den axelbredare av dem slog till honom i bakhuvudet. Den andre nöjde sig med att sparka honom i sidan när han sjönk ihop.

Mannen skrek och rullade ihop sig i ett förtvivlat försök att undkomma deras slag och hoppades att någon förbipasserande skulle ingripa.

Skulle han dö här?

Hans rop klipptes av när en sko träffade honom över tinningen.

En blixtnände himlen och åtföljdes av ett muller som fick marken att dallra.

Något som liknade en buske lösgjorde sig ur mörkret och flög över asfalten, frampiskad av vinden. Men det var en bit bort, i utkanten av hans värld, och han var bara vagt medveten om den.

Halvt i dvala kände han hur de letade igenom hans fickor.

Det lät som krossade äggskal när de kastade mobiltelefonen mot stenläggningen.

Sekunderna senare tog den ene honom i håret, bände hans huvud hårt bakåt och väste i hans öra:

“Var har du våra pengar?”

“Jag h-har inga. Jag har försökt fixa, men jag...”

“Du får en vecka på dej, annars kommer vi tillbaka. Och då är vi inte så snälla som nu.”

Han fick en ny spark i sidan.

De brydde sig inte om att invänta någon reaktion från honom.

De släppte honom bara, som om de plötsligt insåg att han led av en smittsam sjukdom.

När mannen på marken hörde dem avlägsna sig – deras klackar slog mot stenläggningen likt två militärer – tordes han inte titta upp, inte ens röra sig.

De kunde få för sig att komma tillbaka. Vad kunde de i så fall hitta på?

Det här var deras lek.

Han lyssnade medan regnet sköljde över honom.

Bildörrar öppnades och slogs igen.

En motor brummade igång.

Motorljud dog undan.

Först då tog han sig mödosamt upp på fötter. Han hann se ett par röda bakljus försvinna i mörkret, mot Skanstorget till, medan han spottade blod. Valhant försökte han stryka bort smutsen från byxorna som klubbade mot benen.

Han såg sig omkring.

Gatan låg öde. Inte ett fönster var tänt. De parkerade bilarna tycktes stirra mot honom.

En ny blixtnedslag fick honom att rycka till.

Ett nytt muller.

Han såg mobilen och fiskade stelt upp den.

Det skramlade när han skakade den.

Ett tag stod han i hållregnet med mobilen i handen och kunde inte avgöra om han skulle spara den eller slänga den. Så körde han missmodigt ner den i innerfickan och började gå.

Det skar som knivar när han rörde sig. Hade de sparkat sönder ett revben? Fan! Han grimaserade.

Ännu en gång förbannade han sin idioti.

Hans missmod övergick i ilska när han betraktade den mörka husfasaden.

Stormen slet i hans kläder när han korsade Kastellgatan och klev in mellan de parkerade bilarna. Med handen tryckt mot sidan vacklade han in i det grönområde som omgav den gamla fästningsruinen. Tankarna dunkade i huvudet.

Pengarna nästa vecka? Varför hade han gett sig i lag med dem? Hade han inte hört vad de gjorde med folk som inte betalade sina skulder?

Det hördes sirener på avstånd. Polisen?

Illamåendet kom hastigt över honom. Det också!

Han skyndade in i närmaste buskage och tömde magen.

Det var när han höjde blicken som han såg henne.

Kvinnan.

Hon låg en bit bort. På rygg, till hälften under en buske.

Hon låg stilla, med armarna rakt ut, och gjorde inga ansatser att skydda sig mot regnet.

Först fick han för sig att hon halkat omkull.

“Hallå?” ropade han för att överrösta vinden.

Hon svarade inte. Stirrade bara rakt upp med vidöppna ögon. Som en skyltdocka!

“Vad fan är det med dej?” sa han igen när han inte fick något svar.

Först när han gick fram till henne insåg han att hon var alldeles blodig på kläderna och i ansiktet. Obeslutsamt stirrade han på henne. Varför var hon blodig? När hon plötsligt öppnade och stängde munnen ryckte han till.

Sirenerna var närmare nu.

Han backade tillbaka i sina egna fotspår och när han såg polisbilen ville han först skynda därifrån, men när strålkastarna fångade in honom hejdade han sig och vinkade med båda armarna i luften.

“Här!” ropade han. “Ring efter ambulans!”

| TVÅ |

Regnet hade avstannat, men vinden var fortfarande hård och rusade om de höga träden utanför Sahlgrenska sjukhusets huvudentré när ambulansen svängde upp mot akutintaget och stannade. Blåljusen på biltaket färgade väggarna med jämna intervall. Den tända uppfarten med de uppslagna portarna såg ut som ett lysande jätteöga i natten. Ambulansmännen lyfte ut båren och rullade

iväg den mot traumarummet, omgiven av sköterskor. Allas rörelser var snabba och målmedvetna. Den långa, mörkhåriga läkaren, som fick hjälp av en sjuksköterska med att ta på sig blyförkläde, grön rock och plasthandskar, informerade sig spánt om läget. På hans namnskylt stod: ROBERT KRÜGER.

Han sa: "Illa knivskuren, sa du. Andas hon själv?"

"Nej. Hon är intuberad."

Det fanns något hastigt över hans rörelser. "Var är hon skuren?"

"Buken, bröstkorgen, överallt. Stora blodförluster."

Han strök en svettdroppe ur pannan. "Blodtrycket?"

"Åttiofem över fyrtio, sjunkande."

"Jag antar att ni kontaktat kirurgi?"

"Hagebeck är på väg."

De visste båda att Erik Hagebeck var en av de skickligaste kirurgerna och mycket erfaren.

"Klarar du munskyddet själv?" frågade hon.

"Inga problem. Gå före du. Jag kommer strax."

När hon snurrade runt och ilade iväg ropade han efter henne: "Be Hagebeck skynda på. Stickskador är inte min grej."

En stund senare äntrade Robert Krüger traumarummet.

Kvinnan låg på rygg, orörlig.

Hennes ansikte var vänt upp mot den stora operationslampan som fyllde varenda skrymsle med sitt blekvita ljus. Två undersköterskor klippte upp de blodiga kläderna och rullade in dem i en påse och lade den under britsen. Lisen Berndtsson, akutsköterskan som hade ansvaret för sköterskornas arbete inom traumateamet, placerade elektroder över kvinnans kropp. EKG-utrustningen var påslagen. Narkosläkaren, Leif Bladh, stod vid huvudändan och höll ett öga på hennes andning.

"Hej", sa Robert.

Ingen tittade upp – formaliteter hörde inte hemma i ett traumorum.

Skrapet av snabba fötter över golvet blandades med metalliska ljud när redskapen skramlade på instrumentborden.

"Hon är i chock", sa narkosläkaren. "Vi måste få stopp på blödnigen först av allt."

“Mm.” Robert Krüger lyfte upp traumatäcket för att få en överblick över situationen. Det var illa. En sköterska torkade bort blodet medan han hastigt räknade till ett halvdussin stick över buk och bröstorg. Försiktigt hjälptes de åt att vända henne för att titta på ryggen. Det var omöjligt utifrån en ytlig inspektion att bedöma hur djupa sticken var.

Han försökte se kvinnans ansikte, men det gick inte att urskilja dragen särskilt väl. Det långa blonda håret var uppsatt med gummiband. Mascaran var nästan helt borta, det som var kvar fick de slutna ögonen att se spöklika ut. Så nickade han beslutamt. “Gör klart för operation och blodtransfusion. Hagebeck är här strax.”

Tysta och koncentrerade tog de sig an sina uppgifter, alla visste exakt vad de hade att göra. De visste också att knivhugg på djupet gav inre skador som var svåra att komma till rätta med.

Den surrande blodvärmaren och tickande värmepumpen till traumatäcket var det enda som hördes utöver kortfattade upplysningar som alla hade med kvinnans hälsotillstånd att göra.

Det hördes kraftiga steg från korridoren.

“Hur går det?” var det första Erik Hagebeck sa när han släntade in genom dörren med de plastförsedda händerna höjda. Vant tog den gänglige kirurgen kommandot med sin vanliga auktoritet. Han ställde sig intill sköterskan som höll på att sätta nål och kände på den knivhuggna kvinnans ljumske. “Oregelbunden puls”, sa han lågt, konstaterande. “Blodtrycket, Leffe?”

“Sjuttio över fyrtio. På väg ner”, sa narkosläkaren lugnt.

“Satan.” Han tittade hastigt på övervakningsmonitorn. “Håll koll på andningen. Puls?”

“Hundratrettio.”

“Så pass i alla fall?” Han höll fram sin hand. “Ge hit, Lisen. Jag gör det. Gör i ordning för operation under tiden. Och snabba på. Vi måste se hur illa det ser ut under huden. Ska vi klara henne måste vi rappa på.”

Under munskyddet lät kirurgens röst sammanbiten när han bytte en blick med Robert. De djupa fårorna i pannan var det enda som visade att Hagebeck närmade sig de femtio. “Jag behöver din

fulla assistens. Det här kommer att ta tid. Hon är jävligt illa skuren. Operation av thorax och buk. Du har erfarenhet av sånt här, va?"

"Alldeles för liten."

Erik Hagebeck lät missnöjd. "Mm. Det får gå i alla fall. Ordnar du blodtransfusion?" Han höjde huvudet. "Vad heter donnan?"

"Ingen vet", svarade Lisen med en blick på EKG-monitorn.

Under Hagebecks metodiska och självklara ledning stabiliserade sig läget långsamt. Först stoppades de större blödningarna, sedan de mindre. Kvinnans skador var omfattande, men hon hade i alla fall inga frakturer – alltid något. Blödningarna var så omfattande att det fanns risk att syretillförseln till hjärnan uteblev.

"Är det nån som vet vad som hände henne?"

"Nej."

Den intensiva koncentrationen tärde på deras nerver. Allas nerver. När Robert begärde att reaktionen i kvinnans pupiller skulle kontrolleras protesterade narkosläkaren Leif Bladh:

"Hon är ju sövd. Hur kan pupillerna reagera då?"

"Gör bara som jag säger!" fräste Robert.

Han ångrade sig genast och bad om ursäkt. Erik Hagebeck sa något överslätande, men skadan var redan skedd. När kvinnan rullades bort mot hissarna försökte Robert få tag på narkosläkaren, men denne vände ryggen åt honom och skyndade iväg.

Hagebeck ryckte på axlarna när Robert beklagade att han uttryckt sig så slarvigt. "Skit i Leffe", sa kirurgen. "Vi är så jävla finkänsliga i det här landet. Vi är här för att rädda liv, inget annat. Stressen får oss att agera knepigt. Ta det lugnt. Leffe fattar det."

Först framemot småtimmarna hade de lappat ihop kvinnan, vars namn de inte lyckats få reda på, så pass att det inte var medicinskt försvarbart att göra mer.

Hagebeck klappade honom på axeln innan han försvann.

"Vi kan inte göra mer. Det är osäkert om hon överlever. Du skötte dej bra, Robert. Jag vill bara säga det."

"Tack."

Det ömmade från en punkt mellan skulderbladen – som det ofta gjorde när han var trött.

Robert Krüger kupade händerna runt en porslinsmugg som det ångade kaffe ur och gäspade stort medan han sträckte ut benen. Han var inte ensam i fikarummet. Framför en frustande kaffemaskin höll Lisen Berndtsson på att brygga kaffe. Akutsköterskan vände sig mot honom med kannan i handen. "Mer?"

Han ruskade på huvudet. "Nej, tack. Jag finns inte."

Hon såg frågande på honom. "Du finns inte?"

"Jag går av nu. Jag ska bara hålla i mej det här så åker jag hem. Jag har redan jobbat mer än jag ska."

Hon höll upp till sig själv, lyfte av locket på en plåtburk och tog en pepparkaka. Han följde henne med ögonen när hon satte sig mittemot honom. När deras blickar möttes log hon. "Här", sa hon och höll fram burken. "Ta en."

"Tack."

"Gick det bra med det där som du var tvungen att göra?"

"Ja, just det. Tack för hjälpen."

"Det var så lite så. Förlåt om jag säger det, men du ser trött ut."

Han nickade, rätade lite på sig. Det skrapade under ögonlocken. Morgonmötet – där nattgänget lämnat över till den tillträdande primärjournen – hade han missat. "Jag har varit igång i tolv timmar. Det är första gången jag sitter ner. Jag har hunnit med ett toalettbesök på den tiden. Jag åt en torr ostfralla stående." Han blinkade mot henne. "Det händer en del här."

"Det kan man säga. Det är tufft för er läkare, särskilt för dej som är ny. Är det ett par månader du har varit här nu?"

"Tre månader. Men ni har det väl lika jäktigt?" Han bet av en bit av pepparkakan.

De log i samförstånd. Hon rättade till den blå kraglösa sjukhusblusen i halsen.

Han kände inte henne särskilt väl, men han visste att hon varit med länge. Hon hade en fenomenal förmåga att hålla många bollar i luften.

Det kortklippta håret och de tunna läpparna gav henne ett orättvist stramt intryck. Robert förde koppen till läpparna. Genom fönstret syntes en bit av huvudentrén. Morgondiset hängde som en hinna över alltsammans. En glassflagga framför kiosken fladdrade.

Det hördes snabba steg utanför i korridoren. Dörren for upp. Kvinnan som såg på honom hade håret uppsatt i en knut och höll en pärm i handen. Hennes ögon doldes av smala, tonade glas. "Robert Krüger?" sa hon viktigt.

"Det är jag."

"Sixten Hejnell vill träffa dej med en gång."

"Jag har jobbat hela natten. Jag går av nu. Vad är det frågan om?"

"Jag vet inte. Han väntar på sitt rum." Hon snörpte lite på munnen.

"Är han på sitt rum nu?"

Chefen för Akut- och olycksfallsenheten sprang ständigt på olika möten. Alla visste att han sällan var på sitt kontor och att han i huvudsak skötte avdelningen via mejl eller telefon.

"Sa han vad det handlar om?"

"Han sa att det var viktigt."

Robert mötte sekreterarens blick. "Hälsa honom att jag måste besöka toaletten först. Om det är tillåtet."

"Jag ska säga det." Dörren slog igen om henne. Hennes ivriga klackar hördes genom dörren. Han ångrade sina ord. Sekreteraren gjorde ju bara sitt jobb.

I ögonvrån såg han Lisen Berndtsson le.

"Vad är det?" frågade han.

"Ta det lugnt bara", sa hon. "Hajen är på alla som är nya."

Korridoren låg öde. Robert gick förbi sköterskorna bakom disken till kirurg- och ortopedexpeditionen. Samtliga var upptagna med att tala i telefon. En handfull patienter i väntrummet glodde efter honom när han klev ut genom glasdörrarna.

Han körde händerna djupt i läkarrockens fickor och drog upp axlarna mot vinden.

Det var skönt att få frisk luft i lungorna.

Det verkade som om solen höll på att ta sig igenom diset.

Professor och verksamhetschef Sixten Hejnell – han kallades allmänt Hajen – hade sitt kontor inhyst i en mindre byggnad inte långt från akutmottagningen. Sextiotvååriga Hejnell – exakt dubbelt så gammal som Robert – var ansvarig för akutsjukvården vid Sahlgrenska Universitetssjukhuset i Göteborg.

Sist Robert hade varit på hans kontor var precis efter hemkomsten från Afrika – för snart fyra månader sedan. Hejnell hade hälsat honom välkommen till jobbet och nyfiket frågat ut honom om hans upplevelser i tjänst hos "Läkare utan gränser" i Somalia.

Robert drog sitt kort och knappade in säkerhetskoden och klev in i korridoren. Ettriga telefonsignaler hördes på avstånd. Neonljuset speglade sig i det blanka linoleumet. Hajens rum låg längst bort. Han tog ett djupt andetag innan han tryckte på knappen vid sidan av dörren. När lampan lyste grön drog han upp dörren.

Sixten Hejnell stod bakom sitt skrivbord. Utan ett ord nickade verksamhetschefen mot fåtöljen mitt i rummet. Han hade sin vita rock uppknäppt och höll händerna om rockslagen på båda sidor om halsen.

Hajen brydde sig inte om något försnack.

"Trivs du inte hos oss?" Ögonbrynen var hårt ihoppressade över näsan.

"Förlåt?" sa Robert.

"Du kanske tycker att det sätt vi driver verksamheten på inte duger? Du kanske har egna idéer?"

"Jag förstår inte vart du vill komma."

"Inte? Jag talar kanske otydligt?"

Robert brydde sig inte om att svara. Vad var det frågan om?

"Du förstår fortfarande ingenting?"

Robert betraktade avvaktande den andre. Den berömda Hajen, med sin koleriska läggning och kärva framtoning som skrämde många. Det som var kvar av det vita håret löpte i en tunn krans runt huvudet. Ögonen! De sprutade lava. Robert hade stor respekt för honom.

"Säger du att jag missköter jobbet?"

“Hör här, Krüger. Du har precis börjat här, allt talar för att du har en lysande karriär framför dej, men ändå har du redan börjat förstöra för dej. Det begriper jag inte.”

“Är det Leif Bladh som hört av sej? Jag har ju bett om ursäkt och...”

“Nej!” Hajen lutade sig fram över bordet. “Varför smiter du iväg mitt i ditt pass?”

Robert kände en plötslig lättnad. Vad det det saken gällde?

Det kunde förklaras. Men innan han hann svara sa Hajen: “Och dessutom – kanske allra värst – hur kan det komma sej att du ber dina kollegor backa upp dej?”

“Det var inte så. Jag hade ingen möjlighet att...”

“Ingen möjlighet? Tänk efter vad du säger. Det här är inte Liseberg där du kan komma och gå som du vill. Du har en uppgift hos oss och det är att göra ditt jobb på dom tider vi kommer överens om. Prioritet nummer ett är teamet. Vi arbetar för varandra med målet att rädda liv. Varje ögonblick är viktigt. Du vet lika väl som jag att den första tiden, den första timmen, efter en olycka är livsavgörande. För att vi ska kunna rädda liv måste vi vara på plats. Är man inte det handlar det om arbetsvägran i mina ögon.” Han höjde rösten när Robert försökte avbryta honom. “Det säger mej att du inte förstår din uppgift. Jag tänker inte hålla dej om ryggen om du inte är lojal mot dom andra, begriper du?”

Robert kände irritationen bubbla upp. Han tvingade sig att hålla tillbaka den. “Jag vet. Jag var borta mindre än en timme, jag är beredd att avstå från min lön om...”

“Jag vill inte höra dina undanflykter! Du ska jobba på samma villkor som dom andra. Du är duktig, kvicktänkt, populär, uppskattad... Vad du vill. Jag har inte hört nåt negativt om dej. Jag vill inte bli av med dej. Du får en varning. Eftersom du är ny här väljer jag att se mellan fingrarna, men jag lovar dej att du inte får fler chanser. Förstår vi varandra?”

Det hettade i Roberts kinder. “Det här är löjligt. Du ger det alldeles för stora proportioner.” Det tjöt till i Roberts sökare och hans hand gick nästan automatiskt till bröstfickan och stängde av den. Han reste sig. “Jag måste iväg. Är det mer du vill säga?”

Verksamhetschefen ställde sig upp så hastigt att stolen sköts bakåt, in i den grå fönstergardinen. "Ta dej inte för stora friheter, Robert Krüger." Hajen hade ett sätt att säga hans namn som om han spottade fram det.

Ett tag stirrade de varandra i ögonen. För en utomstående måste det ha tett sig underligt: den äldre mannen med sitt högröda ansikte, och den yngre som tydligt kämpade med sin inre upphetsning.

"Du är inte intresserad av att veta...?"

"Nej. Det är inte det saken gäller. Det handlar om regler och principer."

"Jag förstår. Kan jag gå nu?"

Hajen fortsatte att stirra på honom en stund innan han sa: "Ja, du kan gå nu."

Ett ögonblick övervägde Robert att säga något, men så besinnade han sig och vände sig om och slog igen dörren bakom sig med en smäll.

Sixten Hejnells ord ekade fortfarande i Roberts hjärna när han återvände till akuten och tog hissen upp till fjärde våningen. Det sårade honom att denne haft en så nedlåtande attityd och inte brytt sig om att ta reda på anledningen till hans tillfälliga frånvaro.

Han vände sig bort när han mötte andra: han var inte på humör att växla några ord med någon.

Det fanns ett dubbelfönster längst bort. Det tidiga ljuset fick rutor att skimra.

Han ville hem, men det var en sak han ville göra först.

Framför en av dörrarna stannade han till. Han öppnade den försiktigt. Enkelsalen låg i halvmörker. En svag doft av rengöringsmedel nådde hans näsa. Enda ljuset kom från en dämpad lampa på väggen.

Kvinnan, omgiven av olika apparater, skymtade som en orörlig, grå kontur i sin säng.

En äldre sköterska reste sig ur stolen vid gardinerna och kom tyst emot honom. Han nickade, han kände igen henne.

"Hej. Hur är det med henne?" viskade han.

"Oförändrat. Pulsen ligger på hundra slag i minuten, trycket är hundra över sextio. Hon lever men det är inte mycket mer. Kan du ta över ett par minuter? Jag måste på toa."

“Javisst.”

“Du är en ängel.”

Robert sköt igen dörren bakom sig och närmade sig sängen och betraktade kvinnan.

Det diffusa ljuset framkallade skuggor.

Hon var fortfarande djupt medvetlös.

Hennes ögon var slutna och ansiktet var blodfattigt.

Sladdarna som omgav henne tycktes krypa fram under täcket av egen kraft.

De hade räknat till sju knivhugg i buk och bröstorg – flera djupa. Armarna och händerna hade också varit sönderskurna. Ett knivhugg hade punkterat ena lungan. De närmaste timmarna skulle utvisa om hon klarade sig igenom krisen eller inte. Åter undrade han vad hon upplevt. En ljus hårslinga hade rullat ner från det uppsatta håret och låg pressad mot kinden. Den såg nästan fastlimmad ut. Han erinrade sig att hon varit dyblöt när hon anlant till sjukhuset.

I journalen såg han att de hoppat över hennes namn: tydligen var hennes identitet fortfarande inte fastställd. Hon hade inte haft någon handväska med sig. Var det därför hon blivit så illa tilltygad? För att någon velat komma över hennes handväska? Funderamt granskade han henne närmare.

Det var något vagt bekant över henne.

| FYRA |

Sisjön.

Morgonsolen penslade framrutan i tunt guldstoff och tvingade Robert att pressa ihop ögonen trots att han fällt ner solskyddet. Dagarna är ljusare nu, tänkte han.

Vägen upp till det högtliggande radhusområdet i sydvästra Göteborg tycktes honom – som alltid – som en lång och snirklig alpväg. Skogen stod tät på båda sidor. Trots att det bara tog tjugo minuter till centrala Göteborg med bil var här rena landet. Luften kändes annorlunda, renare.

Asfalten låg framför honom som en mörk flod. Han behövde nästan bara styra bilen. Det kändes som om den rullade fram av egen kraft.

Gäspande ställde han bilen på gästparkeringen. Han brydde sig inte om att köra in den i garaget. Orkade inte. Han var dödstrött och längtade bara efter att få sova. Han befarade att sömnen skulle dröja. Det brukade vara så efter de här nattpassen. Och den här gången hade det hänt mer än vanligt.

Det kurrade i magen.

Medan han gick in mellan husen kom scenen på Hejnells kontor för honom igen. Naturligtvis hade det inte varit så smart att åka iväg mitt i arbetspasset, men det hade funnits ett skäl.

Hans mor hade plötsligt ringt och vädjat till honom att komma hem. Hon hade påstått att hon skadat sig. Även om han misstänkt att det var annat som låg bakom hennes telefonsamtal kunde han inte nonchalera henne. Han hade genast hört på hennes röst att hon inte varit riktigt nykter. Det hände en och annan gång att hon drack för mycket i sin ensamhet. Han hade inte haft hjärta att säga nej. Efter faderns död hade han försummat henne så mycket att han hade skuldkänslor. Han hade varit borta mindre än en timme, men det hade alltså kommit till Hajens kännedom.

Tack och lov hade det inte varit så allvarligt med henne. Hon hade sovit i soffan framför TV:n när han öppnat dörren med sin nyckel – legat utslagen med öppen mun och snarkat högt. Han hade gett henne en värktablett mot det ryggonda som hon klagat över och hjälpt henne i säng, stoppat om henne. Det hade känts som om hon var hans barn i stället för omvänt. Nej, han ångrade inte att han hade åkt iväg och hjälpt henne – men nästa gång skulle han lösa det på annat sätt.

Han ville verkligen inte sumpas jobbet.

Ibland kunde han känna en lätt förvirring över att alla drog i honom åt alla håll. Jonna, fästmön, krävde så mycket av honom. Och lilla Hilda, förstås. En varm våg slog upp i hans bröst när han tänkte på dottern. Bara tretton månader och en sådan spritande glädjekälla! Han hade missat henne precis, hon var redan på dagis vid det här laget. Han log för sig själv. Den lilla flickan

hade samma blonda hår som Jonna – hon hade till och med samma lockar! Den oro han haft för att flickan inte skulle acceptera honom hade, tack och lov, varit grundlös. Det hade varit viss turbulens runt henne när hon föddes – i hans frånvaro.

Han grävde i byxfickan efter nyckeln.

En av grannarna passerade medan han låste upp dörren till radhuset. Denne var tydligen på väg till jobbet. Grannen var kostymklädd. Med den svarta portföljen såg han ut som den bankman han var. Jonna hade berättat att han var chef för ett av Nordeas kontor. Det lät fint. Robert undrade hur glamoröst livet på en bank var. Skulle Jonna hellre ha sett att han arbetat där? Nej, vad tänkte han! Jonna var som han. Äventyrlig och på jakt efter utmaningar. En karriär bakom ett skrivbord skulle inte ha varit ett plus för honom i hennes ögon.

Eller?

Jonna hade förändrats sedan han träffat henne första gången.

Det fanns stunder när han önskade att han kunde vrida tillbaka klockan några år.

Begärde han för mycket? Kanske. Säkert har jag också förändrats, tänkte han självkritiskt.

Han hängde gäspande jackan över stolsryggen i köket. Tröttheten gjorde honom nästan yr. Solstrålarna från fönstret föll i långa strängar över bordet. Det låg en handskreven lapp på vaxduken, intill tidningen. "Köp blöjor. Somna inte på soffan. Kram Jonna och Hilda".

Han drack ett stort glas kallt vatten och hällde upp ett till. Det stod en fotoram på mikrovågsugnen. Kvinnan med det ljusa håret fäst med klämmor på varje sida såg trött ut. Ögonen var bruna och blanka som kopparmynt, och aningen sneda – det gav henne ett nästan orientaliskt utseende. Flickan i hennes famn skrattade.

Han och Jonna hade varit ihop i fyra år. De hade mötts på en fest i Vasastan första gången. Redan dagen därpå hade de träffats igen. Han hade höjt ögonbrynen när hon hade hämtat honom i sin röda sportbil, och de hade kört ut till småbåtshamnen i Långedrag och strövat bort till GKSS klubbstuga.

Där, över var sin kaffekopp på en uteservering, hade de öppnat sina hjärtan för varandra medan regnet knattrat mot markisen över deras huvuden. De hade pratat i flera timmar.

Medan han lagt ner all kraft på att bli klar med sin utbildning hade Jonna avverkat Journalisthögskolan och fått ett vikariat på morgontidningens nyhetsavdelning. En månad efter det att avresedagen till Somalia hade fastställts hade hon meddelat att hon var gravid.

Tröttheten överföll honom igen, det kändes som om någon hängt en tyngd över huvud och axlar. Han ruskade på sig för att få liv i hjärnan innan han öppnade kylskåpet. Han hittade lättfilen och gjorde i ordning en tallrik med müsli. På väg till vardagsrummet hejdade han sig framför hallspegeln. Hur såg han ut egentligen? T-shirten var svettig under armarna. Håret stod åt alla håll och ögonen var rödkantade. Den mörka skäggstubben gick ner över halsen. Han kände sig precis så ofräsch som han såg ut. Det smala ansiktet hade något kantigt över sig. Han kom att tänka på yngre fotografier av sin far. Dragen gick igen. Roberts far, som i unga år kommit till Sverige med sina tyska föräldrar efter kriget, hade inte sällan hänvisat till en hetsig sida i familjen – som om det fanns ett lynnigt arv i generna.

Han satte sig och tog av sig strumporna och åt medan han slog på TV:n. På nyhetssidan tycktes inte mycket ha hänt sedan han tittat sist. Han knappade in text-TV, och när han läste om ett överfall i Göteborg trodde han ett ögonblick att det handlade om den okända kvinnan på akuten som kämpade för sitt liv. Men det var en pensionär i Brunnsparken som slagits ner av en yngling på moped. Vem var den knivskurna kvinnan? En tidigare patient?

Han ställde ifrån sig tallriken. Gäspande reste han sig och vinklade ner persiennerna innan han slog av TV-apparaten och stappade över i soffan.

Somalia. Hon är utmärglad, sjuk, och kan inte gå längre. Hennes man bär henne genom det karga ökenlandskapet. Hon vet att hon är på väg att dö, men ändå kämpar hon vidare. Fatuma!

En signal fortplantade sig genom mörkret.

En envis, vass ton.

Ringsignal?

Förvirrat satte sig Robert upp i soffan och kisade bort mot klockan på väggen. Siffrorna dansade. Det kändes i skallen som om någon slagit till honom. Han hade varit långt borta i drömmen. Somalia. Drömde han om det igen?

Det hade hänt så mycket där som han inte orkat pratat med någon om. Inte ens med Jonna.

Där var ringsignalen igen.

Det knackade också. På ytterdörren?

Det tog emot när han satte ner fötterna på golvet och tassade ut i hallen. Det gungade i skallen när han gick. Det knackade igen, uppfordrande.

“Jag kommer!” ropade han.

“Det är jag. Öppna.”

Ola.

“Jag ligger och sover. Vad vill du?”

“Jag måste prata med dej. Öppna!” ropade den andre.

Robert slog upp dörren och kisade när dagsljuset slog in i ögonen. “Vad gör du här så tidigt?” Han gapade stort när han gäspade, han hoppades att det skulle skrämma iväg den andre.

Det hade ingen effekt.

Ola Hallgren viftade med ett kuvert och kastade det i riktning mot köksbordet. Det singlarde ner på golvet. “Här kommer posten. Vet du inte att tjuvarna kollar brevlådorna för att se om folk är hemma?”

Ola hade ägnat sig åt musik i så stor utsträckning medan han pluggade till läkare att studierna hade blivit lidande. Till slut hade han tvingats välja: musiken eller studierna. Han hade valt musiken. För Roberts del betydde Olas avhopp inte mycket. Han och Ola träffades ändå regelbundet. Båda betraktade den andre som den bror de alltid önskat att de haft. De hade växt upp på samma gata och varit med i samma kamratgäng. Redan i tonåren hade de framträtt tillsammans på skoldanser.

“Du vet ju att jag jobbar natt.”

“Jag har försökt få tag på dej i två veckor snart.” Ola var redan i köket, i färd med att sätta igång kaffebyggaren. En tung tobakslukt följde honom i hans rörelser.

Ola var kraftig, med stora händer, och huvudet längre än Robert. Mikael Wiehe-glasögonen hade han burit så länge att de höll på att bli moderna igen. Det yviga hårsvallet fick honom att se ut som en jättelik, överblommad maskros.

“Du svarar inte på mobilen heller, Robban. Här.” Han viftade med ett papper som han dragit fram ur jackans innerficka.

“Vad är det?”

“Låtlistan till spelningen på Kockska källaren. Du har väl inte glömt det?”

Robert ryckte på axlarna. “Det har varit rätt mycket på sistone.”

“Kom igen, det är ju ändå det första framträdandet sen du kom tillbaka från Afrika. Ska vi dra igenom några av låtarna?”

Ola hade satt ihop ett litet scenprogram för dem – för två gitarer och stämsång. Som “Jerry & Tom” hade de framträtt på krogar och privata fester. När de hade satsat på sextiotalslåtar hade de nått en större publik. Kvällstidningen hade haft en stor artikel om dem under rubriken LÄKARNA SOM TAR SIG TON. Skribenten, översvallande positiv i sitt omdöme, hade kallat dem “Sveriges Simon och Garfunkel” – ett epitet som bitit sig fast.

Kaffebryggaren började ge ifrån sig ett fräsande ljud. Det lät som gevärsskott i Roberts hjärna. “Nej, ingen musik nu. Måste du vara så hurtig?”

Ola ställde fram två muggar på bordet och placerade ett glas vatten och ett rör Treo framför Robert. “Ta några tabletter. Varför fixar du inte jobb på nån vårdcentral i Frölunda och lever ett lugnare liv?”

En snabb bild av Hajen dök upp för Roberts inre. Jo, det hade kanske varit lugnare om han inte jobbat på Sahlgrenska.

Ola hämtade kaffekannan och höll upp åt sig och satte sig. “Ska jag hälla upp till dej?”

Robert sköt fram sin tomma mugg. Blicken sögs mot köksklockan. Hade han redan sovit i fem timmar? “Går den klockan rätt?” sa han skeptiskt.

“Beträffande Kockska. Kom över till mej i veckan så tränar vi in dom nya låtarna. Tryckeriet har fixat affischer. Dom håller på att sättas upp på stan. Ser jätligt bra ut, Robban.”

”Kommer folk ihåg oss? Det var ju över ett år sen vi spelade sist.”

”Ja ja, det kommer mycket folk. Det här fixar sej, men vi måste repa nån gång.”

De hade spelat på Kockska tidigare och det brukade bli bra. Det var Ola som skötte i stort sett allt kring deras spelningar: tog ut stämmorna, skrev arrangemangen, höll ett öga på marknadsföringen. Det var en större grej för honom än det var för Robert.

”Jag har verkligen mycket framöver...”

”Kom inte dragande med det nu.”

De visste båda vad det egentligen handlade om. Jonna var inte så förtjust i att han fortfarande höll på med musiken. Ola betraktade honom från sidan:

”Vi kan ta det nu om du orkar. Det är bara några nya låtar, dom gamla sitter ju. När ska vi annars hinna träna?”

Robert tittade ner i den halvfulla kaffemuggen. Han ryckte upp-givet på axlarna. ”OK då.”

| FEM |

Med handduken runt midjan klev kriminalinspektör Mia Baltzarsdotter ut ur duschen och låste upp plåtskåpet. Hon torkade det blöta håret och strök det bakåt med fingrarna utspärrade, som om hon ville lufta det. Hon var ensam i omklädningsrummet.

Det hängde – som alltid – en sur odör i luften. Inte bara här för-
resten, utan också i den stora träningslokalen som de delade med
killarna.

En högtalare på väggen spred dämpad musik. Medan Mia nyn-
nade tog hon på sig trosorna och behån innan hon satte på mobil-
telefonen och stoppade tillbaka den i jackans innerficka.

Det värkte lite varstans som det brukade efter boxningsträning-
en. Det var som om hennes kropp krävde en rejäl rundsmörjning
ett par gånger i veckan. Som polis var det förstås till och med nöd-
vändigt. Jogget i Slotsskogen räckte inte till. Hon behövde an-
vända musklerna i andra delar av kroppen än benen också.

När Mia hörde mobilen pipa till grep hon efter den och tryckte den till örat. Uppmärksamt lyssnade hon på det intalade meddelandet. Det förvånade henne inte att hennes chef, Göran Lindkvist, hörde av sig. Han var arbetsnarkoman och kände inga tider. Vad kunde han vilja henne? Klockan var snart sju – hon hade lämnat polishuset på Skånegatan för ett par timmar sedan.

Nå, han fick vänta.

Under den relativt korta tid som hon jobbat på våldsroteln hade hon tillbringat mer tid på kontoret än i hemmet. Men vad skulle hon hemma att göra? Hon var singel och den lilla ettan hyrde hon i andra hand. Det var inte säkert att hon fick bo där längre än till hösten, och därför tyckte hon inte att det var någon idé att packa upp alla flyttlådorna – bara de nödvändigaste. Den fritid hon ändå unnade sig använde hon åt fysisk träning. Hon hade aldrig gillat att styrketräna, men hon hade fastnat för boxningen. Det var mer av en tillfällighet. En poliskollega hade dragit iväg henne på det och sedan hade det blivit en vana. Kollegan hade slutat, men Mia hade fortsatt.

Träningspassen slutade inte sällan på café eller pub. Det var trevligt. Hon hade inte så mycket umgänge, det skulle gudarna veta. Den lilla tjejgruppen som tränade tillsammans hade blivit en skön avkoppling från polisarbetet.

Dörren mot duschen slogs upp. Johanna Sedin visade sig. "Ska du gå?"

"Ja."

"Har du en date?"

"Varför tror du det?"

"Eftersom du klär dej så fort. Har du äntligen fått tag på nån?"

"Date? Nej. Jag lyckas aldrig med killar."

"Du är för stark, Mia. Boxartjejer skrämmer killar. Nej, jag skämtar. Du sparar dej till den rätte."

Johanna log och gick bort till hårtorkarna.

Mia vände sig bort och knappade in numret till Göran Lindkvist och tryckte luren mot örat.

Rotelchefen svarade nästan direkt: "Hej, Mia. Var är du?"

"I en idrottshall."

“Är det boxning nu igen?”

“Ja, det vore kanske nåt för dej.”

“Mm. Kanske det, ja.” Det lät inte som han lyssnade. Hon hörde hur det prasslade av papper.

“Vad är det?” sa hon.

“Jag vet att du är ledig, men... Det har dykt upp en sak jag gärna såg att du tog i.” Han lät allvarlig.

Mia visste att Lindkvist inte skulle besvara henne om det inte var nödvändigt. “Vad handlar det om?” sa hon.

| SEX |

Trots att sköterskan satt i ett telefonsamtal sänkte hon luren och tryckte den mot bröstet. “Hon klarade det inte”, sa hon med en liten skakning på huvudet.

Robert – på väg bort i korridoren – hejdade sig. Han förstod med en gång vem hon syftade på.

“När hände det?” frågade han.

“I eftermiddags.”

Beskedet förvånade honom inte. Den knivhuggna kvinnans hjärta hade lagt av tvärt. Som om någon kört in en pinne i pumpen och fått allt att stanna upp. Han hade känt ett stilla vemod, inte mer. Trots allt hanterade de frågor om liv och död dagligen här.

Han nickade. Han hade inte begärt uppgifter om kvinnan. Kanske ansåg sköterskan att hon var hans patient.

På akuten var det kaos som vanligt. Väntrummet var överfullt och de hade redan fått gallra bland patienterna och skickat iväg några till ett privatsjukhus som de samarbetade med ibland.

Framför honom fick en kraftig kvinna hjälp att ta sig till behandlingsrummet. Robert skyndade fram och bistod med att flytta över kvinnan på en säng.

“Ligg ner”, beordrade han myndigt. “Vad är det för fel?”

“Jag har så ont i magen...” Hon var vit i ansiktet.

“Är du opererad i magen innan?”

“Nej.”

“Gör det ont nu?”

Kvinnan – hon var fyllda fyrtio hade han sett av hennes journal – log sammanbitet medan han kände på magen.

“Nej... Det högg till så fruktansvärt när jag diskade. Som långa nålar... Jag är bara så orolig... Jag vill inte att det ska hända nåt med... med...” Hon strök handen över magen, som ännu inte avslöjade vad som var på gång.

“Om du tar ett djupt andetag igen. Känns det nåt?”

Hon lydde och släppte ut luften och ruskade på huvudet.

Han lyssnade på hennes hjärta i stetoskopet – mest för att lugna henne. Hjärtat slog intensivt och han nickade allvarligt.

“Hade det varit ett revbensbrott hade du känt det. Det är säkert ingen fara med dej.”

Plötsligt började hon gråta. “Det är min första graviditet.”

Hon torkade tårarna med den pappersnäsduk som sköterskan räckte henne.

“Du gjorde alldeles rätt”, lugnade Robert henne och stack stetoskopet i rockfickan. “Naturen kan vara lynnig ibland. Du ska få åka upp till gynekologen snart.”

När det hördes knackningar på dörren lät Robert sköterskan ta hand om det.

Hon gled upp vid hans sida och viskade: “Hejnell vill tala med dej.”

“Jag är strax klar.”

Robert gick över till handfatet för att tvätta händerna. “Hur mycket väger du?” frågade han över axeln.

“Åttiotvå kilo. Jag har gått upp två kilo sen förra veckan.” Hon log genom tårarna.

“Det är en hungrig typ där inne”, sa han.

En stund senare lämnade han behandlingsrummet.

Korridoren var tom – med undantag av ett par sköterskor som skyndade fram med förbandsartiklar.

Det kändes obehagligt att verksamhetschefen sökte honom igen.

Hastigt rannsakade han sitt inre. Vad hade han gjort som kunde ha retat den gamle den här gången?

Robert gick bort i riktning mot hissarna. När han hörde steg bakom sig vände han sig om.

Sixten Hejnell såg ut att komma direkt utifrån. Vid hans sida gick en kortväxt kvinna som tycktes lyssna uppmärksamt på honom. Eftersom hon hade ett anteckningsblock i handen antog Robert att hon var journalist.

Hejnell vinkade mot honom.

“Robert.” Välviljan lyste ur hans ögon. “Det här är Mia Baltzarsdotter.”

Robert tvingade sig att bekämpa den framväxande irritationen. En frågvis reporter var det sista han kände för just nu. Visste inte Hajen hur mycket de hade att göra?

“Jaså?” Han hörde att han lät strävare än han avsett.

“Från polisen.”

Hans förvåning måste ha varit uppenbar, för hon började förklara sig: “Jag är kriminalinspektör på våldshoteln och är här för att...”

Hajen avbröt henne och lutade sig förtroligt mot honom: “Den döda kvinnan, du vet. Den knivskurna. Det måste ju göras utredning. Tar du hand om Mia här?”

“Jag vet inte... Vi har mycket att göra”, försökte han. “Jag har svårt att gå ifrån.”

“Det här tar inte så lång tid”, sa poliskvinnan.

“Jaha, ett par minuter kan jag väl avvara då”, sa Robert.

Hajen tittade på sitt armbandsur. “Bra, då ger jag mej iväg.” Han snurrade runt och stegade iväg utan ett ord.

Robert Krüger betraktade kvinnan framför sig som tyst stod och iakttog honom. Polis? Nu tyckte han att hon hade en skarp blick under den mörka luggen. “Ja, då så, vi går till konferensrummet. Det ska väl kunna vara ledigt där så här dags.” Han vände sig om och började gå.

Hon var steget efter honom.

“Jag inser att jag stör. Jag beklagar detta, men vi håller på att kartlägga hennes sista tid i livet”, sa hon. “Det är rutin.” Hennes röst lät neutral.

“Jag förstår.” Han kände irritation men tvingade sig att pressa tillbaka den. På avstånd hörde han att en ambulanstransport var på ingående. Han tänjde på stegen och drog upp dörren till

konferenslokalen. Den var tom och han erbjöd henne plats på andra sidan bordet.

Utanför det enda fönstret ruvade kvällen med sin svärta.

Han granskade henne i smyg medan hon lade det ena benet över det andra, som om hon var noga med de urtvättade jeansen. En nitisk typ, tänkte han. Kände han inte igen typen? Röd om kinderna och håret lite i oordning som om hon sprungit. Ögonen var runda. Var de gröna? Det läste man om, men såg det sällan. Varför kände han det som om det skulle bli trubbel med henne?

“Hur svårt skadad var hon när kom till akuten?” frågade hon.

“Hon var mycket illa därnär. En enda blodig massa. Blåmärken, stickskador, sår överallt. Djupa sticksår. Hon kunde lika gärna ha dött redan innan ambulansen kom med henne. Det var en svår operation, men vi hade vissa förhoppningar om att hon kanske kunde klara det.”

Hon lyssnade uppmärksamt och antecknade då och då och mötte hans blick utan att blinka.

“Var hon vid medvetande när hon kom hit?”

“Nej. Redan i ambulansen blev hon intuberad och fick andningshjälp.”

“Hon vaknade aldrig upp?”

“Nej.”

“Ingen ID-handling som följde med henne?”

“Nej. Vet ni vem hon är?”

Hon ruskade på huvudet.

Han fortsatte. “Det är inte ovanligt att det dröjer innan vi får reda på vad patienterna heter.”

“Hade hon handväska?”

“Nej. Kläderna ligger ju i en...”

Hon avbröt honom. “Jag vet.” Hon log lite innan hon fortsatte. “Ingen som hört av sej hit? Ingen som reagerat på att hon ligger här?”

“Nej.”

“Hon är totalt okänd för er?”

“Jaa.” Han drog på det.

Hon uppfattade hans tvekan. “Du låter inte så säker?”

Nu svarade han direkt utan att vika undan med blicken. "Om vi hade haft hennes namn hade vi skrivit det i journalen."

Hon funderade lite. "Kan du säga nåt om vapnet? Utifrån huggen, menar jag."

"Ni har inte hittat det?"

"Inte än."

"Det är definitivt en kniv. Rätt stor och smal, bladet var kanske femton centimeter." Han måttade med pekfingrarna. "Djupaste sticket var dryga decimetern. Det var många stick, vi reagerade alla på det. Alla var koncentrerade till överkroppen. Ett hugg gick nära brösttaortan."

"Inget sexuellt?"

"Va? Nej. Det har vi inte kontrollerat."

"Inga andra märken på kroppen som du reagerade på? Tatueringar?"

Vilka frågor! "Nej nej."

Hon såg lite misslynt ut. "Nåt mer som du kan bidra med? Som kan hjälpa oss?"

"Jag tror inte det. Och nu tror jag att det kan räcka. Jag måste tillbaka till patienterna."

Robert tittade på klockan.

"Tack för att jag fick störa dej", sa hon med en sval nick. Hon grävde fram ett visitkort ur innerfickan och räckte honom det. "Ta det. Kontakta mej om det dyker upp nåt här som du tror att vi kan ha användning av."

"Vad skulle det vara?"

| SJU |

Med släckta strålkastare svängde bilarna förbi den väldiga villan i Särö som låg tyst i nattmörkret. Motorerna slogs av när de nått en dunge med kraftiga träd. Ljudlöst öppnades bildörrarna. Utan att innerbelysningen tändes skyndade de mörkklädda gestalterna ut och sprang fram till det höga järnstaketet. En av dem fick hjälp att ta sig över genom att ställa sig på de andras axlar. Det tog bara

några sekunder för honom att låsa upp järngrinden från insidan och släppa in sina kamrater. Gestalterna, med rånarluvor, handskar och åtsmitande kläder, gled fram som skuggor över gräsmattan och smalt nästan samman med omgivningen.

Inte ett ord yppades.

Det höga buskaget dolde deras framfart.

Villan låg i mörker.

Fyra av skuggorna ställde sig intill husväggen på båda sidor om huvudingången. En av dem fortsatte runt, till baksidan av huset. Smidigt grep han tag i en list och drog sig försiktigt uppför husväggen medan han utnyttjade de utskjutningar som fanns på den skrovliga väggen. När han nådde den lilla balkongen hävde han sig upp över kanten och forcerade balkonglåset med dyrken utan att ett ljud hördes. Mannen gled in på tysta gympaskor och väntade en halvminut i skydd av gardinen. Det lilla rummet användes som arbetsrum men nu – så här dags på dygnet – var det tomt. Han sköt upp dörren till hallen och kikade ut. Ingen syntes till, allt ruvade i mörker. Lugnt tog han sig nerför trappan och var noga med var han placerade fötterna. Framför larmpanelen till höger om ytterdörren hejdade han sig. Den automatiska skruvmejseln snurrade till ljudlöst fyra gånger och lika många stålskruvar föll ner i hans handskbeklädda hand. Sedan han försiktigt trevat runt hittade han trådarna han var ute efter och knipsade av dem i tur och ordning med sin tång. Utan dröjsmål vred han om låset, tryckte ner dörrhandtaget och släppte in sina kamrater.

De fem gestalterna tog de breda trapporna upp till andra våningen och fortsatte till det sovrum som de visste att Jacob Areheden använde. Sonen till mångmiljonären var ensam hemma – det visste de också. Sedan direktlarmet till polisen gjorts obrukbart skulle han bli ett enkelt byte för dem. Ett ögonblick stannade mannen till utanför sovrumsdörren. Orörliga väntade de några sekunder och lyssnade spänt innan en av dem krokade av sig rygg-säcken och gjorde ett tecken.